

misch-bulak, sända ett spaningsparti till norra stranden av Lop-nor för att efterse om Chen och jag med vår kanotgrupp då ännu uppehöll oss där i trakten. Hela planen var äventyrlig och, jag erkänner det gärna, ganska lättsinnig. För Chen och mig var det ingen konst att, så länge vi hade strömmande vatten under kanoterna och så långt floden räckte mot öster, fortsätta åt detta håll, d. v. s. ända till den trakt, där Kum-daria uttömmar sitt vatten i Lop-nor.

Men hur skulle det sedan gå med oss för den händelse att bilkolonnen aldrig kom tillbaka? Enligt beräkning och under normala förhållanden borde bensinförrådet räcka till Su-lo-hos ändsö, ej långt från Tun-hwang, och tillbaka till ståndlägret n:r 70 nära Jardang-bulak. Men vem kunde veta om inte vägen vore så mjuk och sandbemängd, att dubbelt så mycket bensin ginge åt som vanligt? I sådant fall skulle bilarna kunna ta sig till Tun-hwang, men däremot icke återvända och Yew och Kung skulle icke ha någon möjlighet att underrätta oss därom. Det skulle också och med rätta i general Sheng Shih-tsais ögon sett högst misstänkt ut om halva expeditionen rymt ur Sinkiang och begivit sig öster ut till Kansu sedan det överenskommit att den i sin helhet efter två månader borde infinna sig i Urumtji.

Om Chen och jag efter fullbordade arbeten vid Lop-nor icke kommit i kontakt med bilkolonnen, kunde vi inte heller vänta mycken hjälp av de andra grupperna. Om Hummel visste vi endast att han koncentrerade sina arbeten kring Kontje-daria. Folke Bergman och